

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] solus Deus sit orandus? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est*, ad religionem proprie pertinet, reuerentiam & honorem Deo exhibere: & ideo omnia illa per quæ Deo reuerentia exhibetur, pertinent ad religionem. Per orationem autem homo Deo reuerentiam exhibet, in quantum scilicet ei se subijcit, & proficitur orando se eo indigere, sicut auctore suorum bonorum. Unde manifestum est quod oratio est proprie religionis actus.

Ad primum ergo dicendum, quod voluntas mouet alias potentias animæ in suum finem, sicut supra * dictum est. Et ideo religio quæ est in voluntate, ordinat actus aliarum potentiarum ad Dei reuerentiam. Inter alias autem potentias animæ, intellectus altior est, & voluntati propinquior. Et ideo post deuotionem quæ pertinet ad ipsam voluntatem, oratio quæ pertinet ad partem intellectiuam, est præcipua inter actus religionis, per quam religio intellectum hominis mouet in Deum.

Ad secundum dicendum, quod non solum petere quæ desideramus, sed etiam rectè aliquid desiderare, sub præcepto cadit. Sed desiderare quidem cadit sub præcepto charitatis, petere autem sub præcepto religionis. Quod quidem præceptum ponitur Matth. 7. ubi dicitur, Petite & accipietis.

Ad tertium dicendum, quod orando tradit hominem suam Deo, quam ei per reuerentiam subijcit, & quodammodo præsentat, ut patet ex auctoritate * Dionysij prius inducta. Et ideo sicut mens humana præminet exterioribus, vel corporalibus membris, vel exterioribus rebus, quæ ad Dei seruitium applicantur; ita etiam oratio præminet alijs actibus religionis.

ARTIC. IV.

Utrum solus Deus debeat orari?

Ad quartum sic proceditur. Videtur quod solus Deus debeat orari. Oratio enim est actus religionis ut * dictum est. Sed solus Deus est religione

q. 81. a. 2
q. 4.

ar. 1. h. 2
ius quæst.
ad 2.

Ibidem.

441
4. dist. 15.
q. 4. a. 5.
q. 1. q.
d. 38. q. 1.
a. 1. q. 1.
ad 4.
ar. 2700.

colendus. Ergo solus Deus est orandus.

¶ 2 Præterea, Frustra porrigitur oratio ad eum qui orationem non cognoscit. Sed solius Dei est orationem cognoscere. Tum quia plerumque oratio magis agitur interiori actu, quem solus Deus cognoscit, quam voce, secundum illud quod Apostolus dicit 1. Cor. 14. Orabo spiritu, orabo & mente. Tum etiam quia ut * August. dicit in libro de cura pro mortuis agenda, Nesciunt mortui, etiam sancti, quid agant viui, etiam eorum filij. Ergo oratio non est nisi Deo porrigenda.

e. 13. circa princ.

¶ 3 Præterea, Si aliquibus sanctis orationem porrigimus, hoc non est nisi in quantum sunt Deo coniuncti. Sed quidam in hoc mundo viuentes, vel in purgatorio etiam existentes, sunt multum Deo coniuncti per gratiam. Ad eos autem non porrigitur oratio. Ergo nec ad sanctos, qui sunt in paradiso, debemus orationem porrigere.

SED contra est, quod dicitur Iob 5. Voca si est qui tibi respondeat, & ad aliquem sanctorum conuertere.

RESPONDEO dicendum, quod oratio porrigitur alicui dupliciter. Vno modo quasi per ipsum implenda. Alio modo sicut per ipsum impetranda. Primo quidem modo soli Deo orationem porrigimus; quia omnes orationes nostræ ordinari debent ad gratiam, & gloriam consequendam, quæ solus Deus dat, secundum illud Psal. 81. Gratiam & gloriam dabit Dominus. Sed secundo modo orationem porrigimus sanctis angelis, & hominibus, non ut per eos Deus nostras petitiones cognoscat: sed ut eorum precibus & meritis orationes nostræ forciantur effectum. Et ideo dicitur Apocal. 8. quod ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo. Et hoc etiam patet ex ipso modo quo Ecclesia vtitur in orando. Nam à sancta Trinitate petimus ut nostri misereatur: ab alijs autem sanctis quibuscumque, petimus ut orent pro nobis.

Ad

Ad primum ergo dicendum, quod illi soli intendimus orando religionis cultum, à quo quarimus obtinere quod oramus: quia in hoc protestamur eum bonorum nostrorum auctorem: non autem eis quos requirimus quasi interpellatores nostros apud Deum.

Ad secundum dicendum, quod mortui ea quæ in hoc mundo aguntur, considerata eorum naturali conditione, non cognoscunt, & præcipue interiores motus cordis. Sed beatis, ut * Gregor. dicit in 12. Moralium, in verbo manifestatur illud quod decet eos cognoscere de eis quæ circa nos aguntur, etiam quantum ad interiores motus cordis. Maxime autem excellentiam eorum decet ut cognoscant petitiones ad eos factas, vel voce vel corde. Et ideo petitiones quas ad eos dirigimus, Deo manifestate cognoscunt.

Ad tertium dicendum, quod illi qui sunt in hoc mundo, aut in purgatorio, nondum fruuntur visione verbi, ut possint cognoscere ea quæ nos cogitamus vel dicimus. Et ideo eorum suffragia non imploramus, orando, sed à viuis petimus colloquendo.

ARTIC. V.

Utrum in oratione debeamus aliquid determinate à Deo petere?

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod in oratione nihil determinate à Deo petere debeamus. Quia ut Damasc * dicit, Oratio est petitio decentium à Deo. Unde inefficax est oratio, per quam petitur id, quod non expedit: secundum illud Iac. 4. Petitis & non accipitis: eo quod male petatis. Sed sicut dicitur Rom. 8. Quid oremus, sicut oportet, nescimus. Ergo non debemus aliquid orando determinate petere.

442
4. d. 15. q.
4. a. 4. q.
1. et op.
3. c. 1. 10.
* 1. 3. ors.
fd. c. 24.

¶ 2 Præterea, Quicumque aliquid determinate ab alio petit, nititur voluntatem ipsius inclinare ad faciendum id quod ipse vult. Non autem ad hoc tendere debemus, ut Deus velit quod nos volumus: sed magis ut nos velimus quod ipse vult, ut dicit glossa.

T 3 super